

תקעת י בוד י הודי

יום רביעי

כל היום אני עוסק בעבודה מפרכת, בי חריש. אני בוצע את האדמה הנפלאה הר זאת ולא יכול להימנע מן המחשבה על ההמשכיות היהודית, בחומר כמו ברוח. אני חורש אותה האדמה שעליה רעה דוד המלך את צאנו. אולי אפילו באיתו מקום עצמו.

בערב, אחרי יום העבודה הקשה, אני מתרחק. אבל כשאני אחוז בידי את הסבון אני נאחז הלחלה. רק לפני דור עשו מר אבותינו סבון, ועכשיו אני עומד באמי בטיה, עירום מול אלוהי, ואחוז בידי סבון שעשו יהודים ולא, ברוך השם, סבון מר יהודים. אני רוחץ גופי בגאון ובגאוה בארצי שלי, באמבטיה עברית, ללא כל פחד שיחזור המראה של "תאי מרחק" זורעי מוות. טובים מים חיים במולדת מר גזמות בניכר.

אני נרדם וישן טוב, כמו יהודי.

יום חמישי

בבוקר, בדרכי לפגישות חשובות, אני עוצר, כדבר רגיל, לפני הרמזור האדום. אך לאט-לאט חדרת בי המשמעות העמיר קה של העצירה לפני הצבע האדום.

למן ימי "האדום האדום הזה" ובמשך אלפי השנים שחלפו, היה הצבע הזה תמיד אתו וסימן לעצירת העם היהודי. כמה דם יהודי אדום כדם נשפך כדי לעצור את היהודים, להשמדם ולהכחידם? וגם בי ימינו אלה — דיגלם של שונאי ישראל הקומוניסטים הוא אדום, אדום מן הדם היהודי ששפכו. אבל, למרות כל דמנו האדום, הניגור, הם לא עצרו אותנו בעבר ולא יעצרו אותנו לעולם. העצירה היא תמיד זמנית. האור ברמזור מתחלף ואני נוסע הלאה.

מאחר בלילה אני מכין תוכיר לשרי התחבורה. יש לשנות את ארצות הרמזור רים בארצנו מצבעי הגויים אדום-ירוק לצבעיני שלנו — כחול ולבן. עצור בי כחול וסע בלבן, בצחור, בשלום.

יום שישי

כניסת השבת היא גם כניסת הקודש, כניסת הרופי, כניסת האהבה, כינוס הר משפחה.

אני מקבל את השבת בשירה ובסעודה בלוויית אשתי האדובה יוספה וילדי היקי רים עמיחי, עמידרורה, עמיגבור, עמי דליה ועמינוף. אנו אוכלים כפה יהודי סגור את הדגים ממולאי קדושתיהשבת.

אין משיחין בשעת הסעודה, אך לאחריה פיצחים הכל בשירה.

לפתע משתחרר מקירבי בקול תרועה נאד אדיר, נאד גאה, נאד יהודי. אני מתברך בזכות שנפלה בחלקי להוציא את הנאד הנדיר הזה אל חללו של עולם, וגם בני מישפחתי משתבחין. אנו משרי חחים על משמעותו של הנאד, על קולה המתפרץ של היהדות שאי אפשר להחיר ניקו, על ייחודו של הנאד היהודי, איכותו המוסרית, קולו הוד המצטלצל והמצלצל מקצה עולם אל קצהו.

השיחה המתונה, הנעימה, המעמיקה, מחר זקת את איתורה של המשפחה, את יהודי תה.

אשרי שכך היה לי.

שבת

כשהמישפחה המלוכדת מטיילת בצהרי היום החמים ביער הקריר עולה מחדש פרי שת הנאד מאמש.

בני הבכור מוסיף נדבך על שנאמר בליל-שבת, הנאד, הוא אומר, הינו גו. לכאורה גו ונעלם, אך למעשה יש בת קיעת הנאד, על ידי יהודים בני-חורין בי מולדתם, משום קריאת תגר על העולם, אותו עולם שניסה לפני 30 שנה להשמיד בגו את היהודים.

בתקיעת הנאד אנו אומרים לעולם כי פרצופו מה אנתנו חושבים עליו. אתם באים אלינו בגו מוות, ואנחנו באים אליכם בנאד, אבל כמו במיקרה שימשון ודוד גם כאן ינצח הנאד הקטן את הגו הענק.

אני גאה בבני באמונתו, בצידיקתו.

יום ראשון

חזרה לחיי החלל. כשאני יוצא מהבית, ממחר, אני רואה כלב עומד, בשקט, ר משתיץ על קיר אחד הבתים.

אני נזכר בפירושו היפה של הרמפ"ק לפרשת "המשתין בקיר". שם הוא ממר שיל את הכלב המשתין בקיר לעם היהודי. כמוני-כמהם אנו מושפלים ומדוכאים, אך ממשיכים להתקיים אלפי שנים. הפעולה הקבועה, החוזרת, של ההשתנה בקיר, כמה כשמירת המיצות, היא השומרת על המשך הקיים.

אחרי ארוחת-הצהרים אני מצית לי סיגריה ומעשן בנחת. אך הפעם מציתה בי הסיגריה רגש כבוי אחר. אני משליך את האפר אל תוך המאפרה העגלגלה, ומחרהר לי מה טוב חלקי בעולם — אני אחד מדור יהודים שזכו והם מעשנים סיגריות משלהם, סיגריות יהודיות. וה עיקר — האפר היחיד שאני רואה בעיני ולעיני הוא אפר סיגריות יהודיות, ולא אפרם של יהודים, הנשרפים על-ידי צורר ריהם כאילו היו סיגריות כלות בעשן. בלילה, לפני השינה, אני משתיץ בעונג מכופל.

יום שני

בתי הבכירה באה ומתלוננת כי אחד מילדי כיתתה משך בשערותיה ואף היכה בסרגל על ראשה. היא לא בוכה, כיאה ליהודיה גאה, אך בעיניה עומדות דמעות

כשאנו נפרדים, לאחר מילוי תפקידנו האזרחי, אני חש שדברי אכן נקלטו בלי בו היהודי החם של המדען. ללא שורשים נתייבש, נקמול, נמות.

יום שלישי

אני עומד בתור בבנק. האיש שלפני פרט מאה לירות. אני משנן לעצמי את המישפט "האיש שלפני פרט מאה לירות", ומיד עולה בי אסוציאציה לחיה הקטנה ותחמדה שבילדותנו נהגנו לכנותה, "פרת משה רבנו".

אכן, מופלא, גם כאן משה רבנו. בכל מקום משה רבנו. בהלכה ובמעשה. אמת, היה האיש גדול מכל אדם ואין פליאה, על כן, שנותר בתודעת העם בכל תחום ותחום.

כי העם היהודי יודע בחושיו הבריאים להפריד בין טפל ועיקר, ולברור לעצמו את העיסה שבשעורה מבין כל המוצ שבתבן.

עם עם כזה כיף להיות יהודי.

השפלת עמנו באלפיים שנות גלותו. אני מלטף את ראשה ומספר לה על הימים הקשים ההם, בהם ידקו והיכו גויים ביהודים ואין עוצר. הגנה עכשיו, סוף-סוף זכינו ויהודים מכים, באהבה, אלו את אלו. ומה לנו כי נלין? אדרבא, נקבל את מכות האהבה בשמחה, בהתרוממות, בגדלות הר נפש.

בתי מתייכת וחוזרת לשחק ולצחק.

בלילה אני שומר, כיהודי נאמן לעמו, במישמר האזרחי. בן-יוגי הפעם הוא מרצה למתימטיקה ואנו מנהלים, תוך כדי פייט רול עירני, שיחה עירנית לא פחות על הקשרים שבין היהדות למדע. המדע הלא הוא ענף, ענף מפואר אומנם, אבל תמיד צריך לזכור, אני איר מר, שהוא אינו אלא ענף הצומח מן הר שורשים היהודים, וללא שורשים, אין צורך להסביר לאיש-מדע, לא יצמחו עני פים.

אני שמח שבנקודה זו הוא מסכים עימי לחלוטין. נכון, הוא אומר, אין ענפים ללא שורשים. שום דבר אינו יכול להתקיים ללא שורשים.

שבוע של אדם אחד

קובי ניב